

KING SIZE

или седмица извън сезона

1997

По традиция след първите септемврийски дъждове се сещаме, че лятото оттичай е време за почивка. Попаднахме в Балчик, а още повече в Двореца на румънската кралица, случайно. Красимир Маринков - познавач на тамошните нрави, ни натресе във вилата на принц Николай, макар и в слугинските помещения. Всъщност там ни беше мястото.

Чувствахме се като току-що освободени крепостни, които не знаят какво да правят със свободата си. Сутрин нахлуваха тълпи разноезични туристи и ние давахме ухо на чудовищните разкази на гидовете за хазарт, любов и кръв. Принцът застрелял майка си в спор за короната с брат си! Към обяд след първата Lavazza си похапвахме ябълков пай в местната виенска сладкарница. Вечерната бутилка Мерло ни чакаше на верандата.

Вятър+неон /точно като сцената в парка от Blow Up на Антониони/ ни връщаха към недочутите истории. Онова зелено през деня си кротуваше и се правеше на благородно, но химията на злото нощем изпълзяваше от кипарисите. Царски работи! Не видяхме обаче ни Дракула, ни Ванко Урумов. Още на втория ден набрахме смелост и я подкарахме.

Да се забавляваш с натурни пейзажи след 20-годишна пауза е рискована операция. По принцип реализмът е опиум за народа - нещо като наемния труд. Закусваш, започваш нещо с ентузиазъм, бухаш цял ден, слънцето пече, комарите хапят, а след вечеря се чудиш ти ли си го правил и най-вече защо. Към 5 сутринта, довършен пак от комари /друг, по-тежък боен модел/ се правиш на заспал и чакаш програмираната за б идиотска мелодийка от мобилния телефон. Юрвам се на плажа да снимам изгреви/залези - нали сме сред Природата. Облаците бързат на една страна, светилото изскача от друга. Правя се на фотограф, снимам на ръчен режим. Нищо не става, знам го предварително. Искам - не искам, минавам на А. То си става. Закусвам, успокоявам се и пак хващам четката. Това е.

Ние бяхме Там и опитахме.